

Lizák Pálma:

Pampuka

Mesélte nékem Apuka,
Hogy erdőben élt Pampuka.
Manólánny volt és picike,
Játéka nem volt semmi se.

Sétált az erdőben, bokorban
Virágot szedett csokorban.
Énekelt, dalolt, nevetett,
Vidáman élte az életet.

Egy szép nyári reggelen,
Gyermek-csapat megjelent.
Óvodából jöttek látni,
És egy kicsit hegyet mászni.

Nézték a nagy törzsű fákat,
Szép levelű bokor-ágot,
Csodálták a fények táncát,
De nem látták Manó-lánykát.

Pedig ott volt, a fa mögött,
És félénken rejtőzködött.
Kíváncsian nézte-látta
Miként érnek a tisztásra.

A tisztáson egy kis padra,
Mind leültek egy csapatba.
A játékos napsugárka,
Most besétált a tisztásra.

Futott utána Pampuka,
Vitte lába a pindurka.

Napsugárral játszani jó,
Szereti is minden manó.
Harangvirág csengettyűje,
Messze hangzott az erdőbe.

Jöttek is a manólánnyok,
Lengedezett a szoknyájuk,
Táncoltak a napsugárban,
Hajladoztak a fényárban.
Zenéltek a zöld levelek,
Visszhangozták a kék hegyek.

Sok kis gyermek nagyot nézett
Sose látott ilyen szépet,
Manó-táncot, levél-zenét,
Manólánnyról ily szép mesét.

Mondd meg nékem Apuka
Valóban él a Pampuka?

Él bizony a hegyek között,
Nagyon régen elköltözött.
Én sem hinném, ha nem látom,
Minden nyáron, a tisztáson,
Hol napsugár jár csendesen,
Ott Pampukát én meglesem.

És ha jó vagy Te is látod,
Csodálhatod, mint egy álmot.